

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **M. M.**, bytem K., K. S. č. 1002, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č. j. KUOK 87438/2014, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 25. 11. 2014 domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jeseník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 7. 2014,

sp. zn. MJ/20110/2014/ODSH/Šim, č.j. MJ/32213/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 20. 4. 2014 v 16:04 hod. v obci Ramzová, u domu č. p. 18, při řízení motorového vozidla tovární značky BMW registrační značky 3E5 2800, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním radarovým rychloměrem AD9C byla vozidlu naměřena rychlost 98 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení nejméně 95 km/h, což je o 45 km/h více, než je povoleno. Za tento přestupek mu byla dle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu v souladu s § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, udělen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce šesti měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a namítá, že:

1) nebylo mu doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž mu bylo upřeno právo argumentovat v odvolacím řízení. Zástupce žalobce požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu ..., na tuto adresu mu nebylo rozhodnutí vypraveno. Listina založená ve správním spise, která evokuje odeslaný e-mail, neosvědčuje, že orgán I. stupně e-mail na adresu ... skutečně odeslal. Avšak i pokud by tomu tak bylo, e-mail nebyl odeslán z oficiální elektronické adresy elektronické podatelny správního orgánu, což je povinnost stanovená § 1 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 495/2004 Sb., kterým se provádí zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, ale z osobní adresy ..., navíc bez „důvěryhodného elektronického podpisu“, s čímž žalobce nepočítal, a proto jeho filtry v e-mailu, které má nastaveny jako ochranu proti nevyžádaným zprávám, takovou zprávu nepřijaly. Dále žalobce uvedl, že na adresu ... lze doručovat, neboť ve více jiných řízeních takový způsob doručování byl zvolen (Magistrát města Zlína, Městský úřad Písek, Městský úřad Zábřeh, Městský úřad Turnov), a je tedy splněna podmínka, že *to může přispět k urychlení řízení* (§ 19 odst. 3 správního řádu). Pokud by výčet namátkově vybraných věcí, v níž bylo na adresu ... doručováno, byl nedostatečný, žalobce navrhl výslech K. S. Žalobce se domnívá, že správní orgán musí mít jistotu, kterou neměl, že doručování na elektronickou adresu ... nepřispěje k urychlení řízení, a proto považuje odmítnutí doručování na tuto adresu a doručování na adresu trvalého pobytu K. S. za nezákonné;

2) nebyl vyzván správním orgánem k odstranění vad podání – doplnění blanketního odvolání o náležitosti ve smyslu ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Není pravdou, že by nepotvrzoval přijetí písemností, pouze písemnosti, jak uvedeno výše, pokud byly vůbec vypraveny, tak byly vypraveny v rozporu s právními předpisy. Závěr správních orgánů o tom, že pokud adresát nepotvrdil doručení jedné písemnosti, tak lze dovodit závěr, že doručování elektronickou adresou nemůže přispět k urychlení řízení, a proto nebude na tuto doručovat, je dle žalobce nesprávný;

3) vozidlo bylo měřeno chybně, na což žalobce poukazoval již v řízení před správním orgánem I. stupně, správní orgán však jeho návrhy na doplnění

dokazování ignoroval. Žalobce namítá, že vozidlo nemohlo být změřeno u domu Ramzová č. p. 18, jak se podává ze všech podkladů založených ve správním spise, protože v okolí domu č. p. 18 neexistuje scenérie, která by odpovídala fotografii z měření, tj. 60 m na jednu a na druhou stranu od domu č. p. 18, v okolí domu č. p. 18 neexistuje žádný les. Žalobce se tak domnívá, že měřicí zařízení muselo pořídit snímek místa za pomoci funkce zoom z jiného místa, než v jakém se nacházelo vozidlo měření, a tedy že se na snímku nachází jiné vozidlo než vozidlo žalobce. Žalobce byl zastaven až za více než jeden kilometr od místa měření, proto nemohl vědět, kde byl změřen. Žalobce popírá, že by v obci překročil povolenou rychlost, dle jeho názoru neexistuje jediný důkaz, ze kterého by vyplynulo, že byl změřen v obci. K nutnosti přesně určit místo údajného protiprávního jednání odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a komentář k Trestnímu řádu I, prof. JUDr. Pavla Šámala, Ph.D.

Žalobce považuje za nepravdivé tvrzení správního orgánu I. stupně, že měřicí zařízení je zkonstruováno tak, aby v případě použití radaru v rozporu s návodem k obsluze vůbec nedošlo k měření. Na podporu svého tvrzení předkládá vyjádření výrobce radaru v jiné věci, v němž výrobce uznal, že odchylka naměřené rychlosti byla vyšší než je povolená zákonem. Dále žalobce považuje za nepravdivé tvrzení správního orgánu, že v návodu k obsluze není nikde uvedeno, že by docházelo ke zkreslování měření nedodržením podmínek pro měření. Opak vyplývá z návodu k obsluze, a proto byl opodstatněný jeho návrh na provedení důkazu návodem k obsluze;

4) správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav, neboť v obci Ramzová dle náhledu z Google StreetView je dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost 70 km/h a nikoli 50 km/h, což dokládá screenshot z Google StreetView.

Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě tak, že trvá na svém rozhodnutí, v dané věci bylo postupováno v souladu se správním řádem a navrhuje zamítnutí žaloby. K uvedeným námitkám žalobce uvádí, že postup zmocněnce žalobce a jeho argumentaci považuje za předem promyšlenou strategii s cílem zpochybnit jak samotné měření rychlosti vozidla, tak poté doručování písemností obsahujících rozhodnutí ve věci, přičemž zdůrazňuje, že na takovéto počínání poukázal žalovaný dostatečně v žalobou napadeném rozhodnutí, a podobnou procesní strategií se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 9 As 162/2014-31 ze dne 3. 7. 2014. Žalovaný dále uvádí, že argumentace žalobce je navíc velmi obecná a rozporuplná, kdy tento nejprve tvrdí, že neví, kde byl měřen, ale vzápětí tvrdí, že byl zastaven kilometr od místa měření.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 7. 2014 bylo nejprve zasíláno žalobci na jím požadovanou elektronickou adresu ..., o čemž svědčí sjetina správního orgánu I. stupně o odeslání e-mailu, a až poté, kdy žalobce nepotvrdil převzetí písemnosti, doručoval správní orgán I. stupně postupem dle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu, tedy na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Krajský soud nevidí žádný důvod pro zpochybnění listiny prokazující odeslání e-mailu žalobci, jak ji zpochybňuje žalobce, když ze strany žalobce se jedná pouze o vágní, ničím nedoložené, tvrzení. Žalobce jako důvod, proč zprávu neobdržel, uvádí, že nebyla odeslána z oficiální e-mailové adresy města a nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem, což jsou dle jeho tvrzení kritéria, která si nastavil v elektronické poště v rámci nastavení smap filtru. K povinnosti správního orgánu opatřit elektronický úkon uznávaným elektronickým podpisem se vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015-37, Nejvyšší správní soud, který uvedl, že [28] *ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu, které upravuje doručování "v opačném směru", tj. ze strany správního orgánu účastníkovi řízení na jím sdělenou elektronickou adresu oproti § 37 odst. 4 správního řádu neupravuje situaci, kdy elektronický úkon (e-mail) není podepsán uznávaným elektronickým podpisem. Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené za to, že i kdyby předmětný e-mail vyhotovený pracovníkem správního orgánu prvního stupně skutečně nebyl podepsán uznávaným elektronickým podpisem (nasvědčuje tomu chybějící záznam o uznávaném elektronickém podpisu ve vytisknutém e-mailu), nelze z této skutečnosti bez dalšího dovozovat nezákonnost vypravení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně elektronickou formou, jak to činí stěžovatel v kasační stížnosti, neboť je zřejmé, který konkrétní pracovník správního orgánu e-mail odeslal a jsou tak splněny požadavky na doložení nespornosti (autenticity) jeho autora a obsahu. Případné neopatření předmětného e-mailu, v jehož příloze bylo zmocněnkyni stěžovatele zasláno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, uznávaným elektronickým podpisem proto nemůže být bez dalšího považováno za natolik závažnou vadu, aby způsobila nezákonnost doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím e-mailu. Jedná se o podobnou vadu, jako kdyby správní orgán doručil účastníkovi řízení přípis, na němž by chyběl vlastnoruční podpis osoby zodpovědné za správnost jeho vyhotovení. Nelze proto přisvědčit ani stěžovateli závěru, že k předmětnému e-mailu nelze s ohledem na chybějící uznávaný elektronický podpis přihlížet, odůvodněný tím, že samotná absence elektronického podpisu má za následek neúčinnost vypravení písemnosti. Poukaz stěžovatele na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, nejsou v souvislosti s touto námitkou relevantní, neboť Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval úkonem (podáním) účastníka řízení adresovaným správnímu orgánu, nikoli úkonem správního orgánu adresovaným účastníkovi řízení, jak tomu bylo v nyní posuzované věci.*

[30] *Samotné doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není spojováno s přijetím předmětného e-mailu zmocněnkyní stěžovatele, nýbrž s následným doručením tohoto rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníkovi řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci (srov. § 19 odst. 3 správního řádu). Doručení písemnosti tímto způsobem je vázáno na součinnost*

příjemce písemnosti. Případné pochybení správního orgánu, který opomene opatřit uznávaným elektronickým podpisem zprávu, jejímž prostřednictvím zasílá doručovanou písemnost (zde rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) účastníkovi, proto nemůže vést automaticky k vadě následného doručení této písemnosti prostřednictvím poštovní licence a nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí odvolání účastníka pro jeho opožděnost.

Pokud se týká skutečnosti, že správní orgán I. stupně odesílal elektronickou zprávu z adresy oprávněné úřední osoby a nikoli oficiální elektronické adresy elektronické podatelny správního orgánu, ani toto není vadou doručování. Jak výslovně uvedl ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014-34, Nejvyšší správní soud, z § 18 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, opírajícího se o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, nelze dovodit povinnost správního orgánu odesílat písemnosti pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu; s odesláním písemnosti z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004.

Krajský soud tak uzavírá, že správní orgán I. stupně nepochybil, doručoval-li elektronickou zprávu žalobci z elektronické adresy oprávněné úřední osoby a zaslal-li zprávu bez uznávaného elektronického podpisu.

Na tomto názoru ničeho nemění ani tvrzení žalobce, že mu zprávy bez elektronického podpisu a odeslané z neoficiální adresy nebyly doručeny z důvodu nastavení elektronické pošty a tzv. SPAM filtru, který takové zprávy nepřipustí. Krajský soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014-34, v němž je k této problematice výslovně uvedeno, že *komunikace prostřednictvím elektronických adres s sebou nese riziko obtěžujících zpráv (SPAM), resp. přehlédnutí úřední zásilky ve zmeti spamů či zachycení úřední zásilky spamovým filtrem, které však na sebe stěžovatel dobrovolně bere tím, že správní orgán požádá o tento způsob doručování. Stěžovatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, avšak nemožnost seznámit se s elektronickou zprávou si zapnutím spamového filtru, jak tvrdí, zjevně způsobil sám. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud sám omezuje možnosti doručení zprávy, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.*

Správní orgán I. stupně tedy v řízení postupoval zcela v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 a 8 správního řádu, když za situace, kdy žalobce nepotvrdil přijetí písemnosti doručované na elektronickou adresu, doručoval písemnost, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu nepožádal, tj. na adresu trvalého pobytu jeho zástupce K. S. Všechny písemnosti, které byly ve správním řízení doručovány, byly tak doručeny řádně, neboť ve všech případech postupoval správní orgán shodně s postupem výše popsáním.

Pokud se týká doručování rozhodnutí žalovaným, tento se dle správního spisu nacházel v odlišné situaci v tom směru, že jemu se vůbec nepodařilo zprávu na

elektronickou adresu ... odeslat, o čemž svědčí dva printscreeny, založené ve správním spise, obsahující sdělení, že je zadán špatný formát e-mailové adresy, případně že je to adresa neplatná.

Nejvyšší správní soud se otázkou doručování na adresu ... zabýval v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015-26, v němž uvedl následující: [24] *Právní úprava postupu správního orgánu při doručování písemností na elektronickou adresu určenou účastníkem plyne především z § 19 správního řádu. „[N]a požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení“ (odstavec 3). „V případě doručování na elektronickou adresu [pak] platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“ (odstavec 8). „Pokud [pak] nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“ (odstavec 9).*

[28] *Jak již bylo výše uvedeno, žalovanému se nepodařilo doručit napadené rozhodnutí na stěžovatelem (zástupcem stěžovatele) uvedenou elektronickou adresu pro doručování, neboť zprávu nebylo možno odeslat. V návaznosti na to proto žalovaný rozhodnutí doručil v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zástupce stěžovatele. Výše citovaná právní úprava plynoucí z § 19 správního řádu na situaci, která nastala v projednávané věci, výslovně nedopadá. Správní řád totiž předpokládá jednak pouze doručení na elektronickou adresu, které není řádně a včas potvrzeno (§ 19 odst. 8), a jednak vrácení elektronické zprávy jako nedoručitelné (odstavec 9). Zákonodárce tedy zjevně nepočítal se situací, kdy správní orgán užívající určitou aplikaci k odesílání elektronických zpráv nebude moci na některou elektronickou adresu podání vůbec odeslat, a zpráva se tedy nebude moci ani vrátit jako nedoručitelná (obdobně je ostatně konstruována i úprava doručování na elektronickou adresu v ostatních procesních předpisech, srov. např. § 47 odst. 3 o. s. ř.).*

[29] *Pro posouzení projednávané věci je dále podstatné, že nemožnost odeslat písemnost na elektronickou adresu uvedenou zástupcem stěžovatele zde není zjevně dána v důsledku jednorázového technického výpadku, pochybení lidského faktoru či jinou událostí nahodilého charakteru přičitatelnou žalovanému. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo (např. rozsudek ze dne 23. 7. 2015, čj. 8 As 36/2015-54), že žalovanému se v obdobné věci jiného účastníka (nicméně zastoupeného v řízení před správním orgánem stejným zmocněncem a v řízení o kasační stížnosti stejným advokátem jako v projednávané věci) taktéž nepodařilo rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu nejen doručit, ale ani vůbec odeslat. Stejně jako ve shora označené věci zde nemá soud s ohledem na podobu správního spisu důvod jakkoliv zpochybňovat závěry žalovaného, podle něhož důvod, pro který nebylo možno zprávu (rozhodnutí) na stěžovatelem uvedenou elektronickou adresu ani odeslat, spočívá v tom, že tato adresa obsahuje diakritická*

znaménka. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou. Veřejná správa, 2010, č. 10, s. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz CZ.NIC na <http://háčkyčárky.cz>). Jestliže tedy žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.

[30] Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8 a 9 správního řádu, písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Takový postup lze připustit tím spíše, pokud je doručováno zástupci účastníka zmocněnému též k přijímání písemností. Výše uvedené závěry nepochybně nelze vykládat tak, že by bylo na libovolné úvaze správního orgánu, aby v důsledku jakýchkoliv (byť i nevýznamných, jednorázových či pouze potencionálních) technických problémů rezignoval na povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, tato povinnost však nemůže být absolutní. Stejně tak výše uvedené nezabývá správní orgán povinností vést správní spis způsobem, z něhož budou jasně zřetelné (technické) důvody, pro něž se nepodařilo určitou písemnost odeslat.

Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu, neshledal důvody pro jiné posouzení v projednávané věci. Krajský soud toliko doplňuje, že za situace, kdy zmocněnec žalobce ve správním řízení v plné moci požádal o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu ..., z níž jako jediné se správními orgány komunikuje, v záhlaví jeho podání je uváděna adresa jeho trvalého pobytu, a pouze v souvislém textu podání nazvaného vyjádření ke spisu ze dne 1. 7. 2014 na jeho str. 9 uvedl, že žádá o doručování na adresu ..., tedy na e-mailovou adresu obsahující diakritická znaménka, což je problematický formát, jež doposud neumožňuje žádná česká doména, pouze doména zahraniční, adresu, jejíž znění neodpovídá jménu zmocněnce žalobce a z níž nikdy sám se správními

orgány nekomunikoval, neboť ani odvolání ze dne 17. 8. 2014 neodeslal z této e-mailové adresy, přispívá k utvrzení závěru, že jeho jednoznačným cílem je snaha o ztížení či znemožnění doručování a následné dovolávání se vad a nedodržení řádných postupů správních orgánů při doručování. Takovému postupu nelze poskytnout soudní ochranu.

Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud za situace, kdy nebylo možno rozhodnutí doručit zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu ..., neboť tuto nelze zadat do systému elektronické podatelny správního orgánu, nejedná se tedy o nahodilý, lehce odstranitelný problém, ale o objektivní technickou překážku, postupoval v souladu s ustanovením § 19 odst. 8 a § 20 správního řádu a doručoval rozhodnutí v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce.

Krajský soud shledal nedůvodnou i námitku č. 2 žalobce. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že za situace, kdy žalobce udal správnímu orgánu I. stupně v průběhu správního řízení novou elektronickou adresu pro doručování, správní orgán I. stupně na ni doručoval (jak uvedeno výše, zcela řádně), avšak zmocněnec žalobce převzetí písemnosti nepotvrdil, učinil si správný závěr o tom, že se nejedná o adresu, která by mohla ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu přispět k urychlení řízení a tedy postupoval dle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu. Stejný závěr přijal Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016-36, když konstatoval, že bude-li správní orgán účastníkovi na jím uvedenou elektronickou adresu doručovat, ovšem účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn všechny následující písemnosti zasílat bez dalšího tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004). Výzva k odstranění vad žalobcova blanketního odvolání byla žalobci v souladu s výše uvedenými závěry zaslána na adresu trvalého pobytu jeho zmocněnce, žalobce tedy nebyl poškozen na svých procesních právech.

K námitce č. 3 zpochybňující místo měření žalobce a v souvislosti s tím správnost měření, soud uvádí, že, jak již uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, žalobce si protiřečí, když v jedné větě nejprve tvrdí, že nemohl vědět, kde byl změřen, a současně uvádí, že byl zastaven na více než jeden kilometr vzdáleném likvidačním stanovišti. Krajský soud tak konstatuje, že si žalobce dle jeho vyjádření musí být dobře vědom toho, že byl změřen, a kde byl změřen.

K tvrzení žalobce, žež dokládá snímky z leteckých map, že nemohl být změřen na místě Ramzová č. p. 18 kvůli neexistující scénérii lesa, který se dle názoru žalobce nachází na fotografii z měřicího zařízení, soud uvádí, že dle jeho názoru naopak žalobcem doložené fotografie svědčí o opaku jeho tvrzení, neboť prakticky po celém úseku, jež žalobce vymezil jako místo měření, se nachází ať na jedné či na druhé straně lesnaté plochy. Stejně tak fotografie, která je součástí záznamu o přestupku, dokládá existenci souvislého pásma dřevin.

Krajský soud nesouhlasí se závěrem žalobce, že ve spise není jediný důkaz o tom, kde bylo vozidlo změřeno. Správní orgán své rozhodnutí opřel o zjištění, která učinil z listinných důkazů, jimiž byly zejména oznámení o přestupku sepsané Policií ČR, v němž byl žalobce ztotožněn, avšak který žalobce odmítl podepsat, záznam o přestupku pořízený silničním radarovým rychloměrem AD9C, včetně fotodokumentace, ověřovací list č. 9/14 prokazující platný metrologický atest

měřicího zařízení. Místo spáchání přestupku, tj. obec Ramzová, u domu č. p. 18, z těchto důkazů jednoznačně vyplývá, žalobce své tvrzení o jiném místě neprokázal (viz výše).

Za zcela nelogické považuje krajský soud tvrzení žalobce, že se na snímku nachází jiné vozidlo než vozidlo žalobce. Fotografie vozidla je jasná, i bez přiblížení je čitelná RZ vozidla, které patří žalobci, soudu tak není zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že se nejedná o jeho vozidlo.

Správní orgán I. stupně se dostatečně vypořádal s námitkami žalobce týkající se samotného měření, které žalobce vznesl ve správním řízení, když je podrobně konfrontoval s návodem k obsluze (věnoval se měření v případě odklonu rychloměru od vozovky, vlivu umístění rychloměru, způsobilosti policisty k provádění měření, principu fungování rychloměru) a zcela vyloučil, že by v případě žalobce mohlo dojít k chybě měření. Tento závěr žalobce nijak nevyvrátil, pouze zopakoval stejná tvrzení. Jak ve svém rozhodnutí uvedl správní orgán I. stupně, z návodu výrobce radaru vyplývá, že při měření musí být skutečně dodržovány podmínky měření stanovené výrobcem, jejich dodržování je zabezpečeno kontrolními mechanismy radarového měřiče. Pokud tomu tak není, nedojde vůbec k měření (str. 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

Žalobcem doložené vyjádření Autorizovaného metrologického střediska K22 ze dne 30. 1. 2014 se týká zcela jiného typu měřiče rychlosti (RAMER 7CCD), a nemůže jím být nijak zpochybněn závěr žalobce o kontrolních mechanismech radaru AD9C.

Co se týče důkazních návrhů žalobce, které učinil ve správním řízení, krajský soud konstatuje, že není pravdivé tvrzení žalobce o tom, že by je správní orgán I. stupně ignoroval. Správní orgán není vázán důkazními návrhy žalobce, neboť v rámci zásady volného hodnocení důkazů je na správním orgánu, které důkazy provede. Povinností správního orgánu je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a následně v odůvodnění svého rozhodnutí případně sdělit, proč neprovedl žalobcovy důkazní návrhy. Správní orgán I. stupně se řádně vypořádal s důkazními návrhy, které žalobce vznesl ve svém vyjádření ze dne 1. 7. 2014, když uzavřel, že má dostatečně zjištěn skutkový stav, a nebylo tak za potřebí vyslyšet žalobcem navržené svědky (policisty). Pokud se týká důkazního návrhu návodem k obsluze, tento důkaz proveden byl, když, jak již bylo uvedeno výše, správní orgán I. stupně se podrobně zabýval měřením v návaznosti na jeho podmínky a kontrolní mechanismy vyplývající z předmětného návodu. Stejně tak byl proveden důkaz o absolvování odborné přípravy policistou pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů, mezi nimi i typu AD9C, který obsluhoval příslušný radar. Správní orgán rovněž ve svém rozhodnutí uvedl, proč nepovažuje za nutné provést ohledání místa údajného spáchání přestupku.

K námitce č. 4 žalobce krajský soud konstatuje, že fotografování předmětné komunikace, jejíž náhled z aplikace Google StreetView žalobce předložil jako důkaz, bylo provedeno v březnu 2012. Projednávaný skutek žalobce se stal dne 20. 4. 2014, tedy o více než dva roky později, navíc se nejedná o místo, kde byl žalobce změřen, ale pouze o pohled na začátek obce Ramzová. Proto zůstává tato námitka žalobce toliko v rovině neprokázaného, ryze účelového, tvrzení.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 23. března 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně